

**PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW**

DIH-023-87(4)/14/AnŁ

Warszawa, 20 stycznia 2015 r.

DECYZJA DIH-1/5/2015

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2013 r. poz. 267 z późn. zm.), art. 1 ust. 3, art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (Dz. U. z 2014 r. poz. 148, z późn. zm.) oraz art. 40a ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 21 grudnia 2000 r. o jakości handlowej artykułów rolno-spożywczych (Dz. U. z 2014 r. poz. 669, z późn. zm.), Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, po rozpatrzeniu odwołania przedsiębiorców Ghassana Skaikar i Fadi Skaikar prowadzących działalność gospodarczą w formie spółki cywilnej pod nazwą AFAMIA Spółka Cywilna G. Skaikar, F. Skaikar z siedzibą we Wrocławiu od decyzji Dolnośląskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej we Wrocławiu z dnia 29 października 2014 r. (KBP-ŻG.8361.101.2014), którą wymierzono ww. podmiotom karę pieniężną w wysokości 1000 zł (słownie: jeden tysiąc złotych), z tytułu wprowadzenia do obrotu zafalszowanego artykułu rolno-spożywczego pod nazwą „zestaw filet z łososia”, utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję.

UZASADNIENIE

W toku kontroli przeprowadzonej w dniach 4 – 26 czerwca 2014 r. przez inspektorów reprezentujących Dolnośląskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej we Wrocławiu – zwanego dalej „*Dolnośląskim WIIH*” – w zakładzie gastronomicznym we Wrocławiu przy ul. Drobnera 6, należącym do przedsiębiorców Ghassana Skaikar i Fadi Skaikar prowadzących działalność gospodarczą w formie spółki cywilnej pod nazwą AFAMIA Spółka Cywilna G. Skaikar, F. Skaikar z siedzibą we Wrocławiu – zwanych dalej również „*stronami*” – dokonany został zakup kontrolny m.in. jednego zestawu dań oznakowanego w cenniku awizo pod nazwą „zestaw filet z łososia” w cenie 15 zł. Według cennika, w zestawach oferowanych w zakładzie składnikami były „mięso lub ryba, frytki lub ryż, surówka, sos”. Oznakowanie ww. „zestawu filet z łososia” (tj. cennik awizo uwidoczniiony w kontrolowanej placówce) udokumentowano na fotografii dołączonej do akt kontroli.

W toku kontroli ustalono, że w ww. zakładzie gastronomicznym brak było filetów z łososia, a do ww. „zestawu filet z łososia” zamiast łososia użyto mintaja (*Theragra chalcogramma*).

Dolnośląski WIIH stwierdził i udokumentował fotograficznie, że w dniu dokonania zakupu kontrolnego na stanie ww. zakładu gastronomicznego znajdował się karton zawierający 29 szt. mrożonych filetów rybnych panierowanych o wartości 261,00 zł, opatrzonych etykietą w języku niemieckim o treści: „Pickenpack Europe, Art.-Nr. 55516, Alaska-Seelachsfilet paniert, Langformat, praktisch grätenfrei aus Blöcken geschnitten tiefgefroren. Zutaten: Alaska-Seelachsfilet/Pazifisches Polardorschfilet (66%), Paniermehl/gewürzte Bröseln, (Weizenmehl, Speisesalz, Gewürze, Hefe), Wasser, modifizierte Weizenstärke, Weizenmehl, Speisesalz, Würze, natürliche Gewürzaromen. Alaska-Seelachs/Pazifischer Polardorsch (*Theragra chalcogramma*) gefangen im Pazifischen Ozean (FAO 61,67) [...]”. Kontrolowany przedsiębiorca nie posiadał oznaczeń w języku polskim dla ww. mrożonki. Następnego dnia, tj. 5 grudnia 2014 r., przedsiębiorca Ghassan Skaikar okazał etykietę omawianego produktu w języku polskim, o treści „FILETY Z ŁOSOSIA MORSKIEGO ALASKA, Panierowany, Skład: łosoś morski, woda, mąka do panierowania, sól, mąka pszenna przyprawy, skrobia kukurydziana. Dystrybutor: Rolkas Sp. z o.o. Kijewo 39, 63-000 Środa Wielkopolska [...]”.

Dolnośląski WIIH ustalił, że nazwa łacińska *Theragra chalcogramma* wskazana na etykiecie niemieckojęzycznej mrożonych filetów panierowanych odnosi się zgodnie z obowiązującym wykazem oznaczeń handlowych gatunków ryb oraz wodnych bezkręgowców wprowadzanych do obrotu na rynek polski, o którym mowa w art. 7 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 5 grudnia 2008 r. o organizacji rynku rybnego (t.j. Dz. U. z 2013 r. poz. 1389) – zwanej dalej „ustawą o organizacji rynku rybnego” – do nazwy handlowej „mintaj”, a nie, jak zadeklarowano na polskiej etykiecie, do „filetów z łososia morskiego Alaska”.

Przedsiębiorca Ghassan Skaikar okazał fakturę VAT nr 94/50/549 z dnia 7 maja 2014 r. wystawioną przez Rolkas Sp. z o.o. (tj. dystrybutora ww. mrożonej ryby panierowanej), w której w pozycji 1 wyszczególniono produkt o nazwie „filet z łososia alaska 50x150”.

Powyższe, zdaniem Dolnośląskiego WIIH, naruszało przepis art. 6 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 21 grudnia 2000 r. o jakości handlowej artykułów rolno-spożywczych (Dz. U. z 2014 r. poz. 669, z późn. zm.) – zwanej dalej „ustawą o jakości handlowej” w związku z art. 46 ust. 1 pkt 1 lit. a ustawy z dnia 25 sierpnia 2006 r. o bezpieczeństwie żywności i żywienia (Dz. U. z 2010 r. Nr 136, poz. 914 z późn. zm.) – zwanej dalej „ustawą o bezpieczeństwie żywności i żywienia”.

Na podstawie art. 16 ust. 1 pkt 5 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (Dz. U. z 2014 r. poz. 148, z późn. zm.) – zwanej dalej „ustawą o Inspekcji Handlowej” – obecnemu przy kontroli przedsiębiorcy Ghassanowi Skaikar postawiono żądanie usunięcia opisanej nieprawidłowości poprzez dostosowanie oferty zawartej w cenniku do posiadanych surowców. Przedsiębiorca Ghassan Skaikar wykonał żądanie.

Pracownik zatrudniony przez strony w funkcji kierownika kontrolowanego zakładu gastronomicznego wyjaśnił, że otrzymał informację od „swojego szefa”, że nazwa Alaska na opakowaniu oznacza, że w środku znajduje się mrożony łosoś. Stwierdził ponadto, że inspektorom, których obsługiwał podał faktycznie rybę Alaska-Seelachsfilet, w jadłospisie deklarowaną jako filet z łososia. Jadłospis sporządzał „szef” (nie sprecyzowano, który z

dwóch kontrolowanych przedsiębiorców). Wyjaśnienia kierownika zakładu spisano w Protokole przesłuchania strony z dnia 12 czerwca 2014 r.

Kontrolowany przedsiębiorca Ghassana Skaikar wyjaśnił, że jest odpowiedzialny za wszystkie nieprawidłowości stwierdzone w toku kontroli. Stwierdził, że nie miał powodu by przypuszczać, że produkt dostarczony mu przez hurtownię Rolkas Sp. z o.o. nie jest łososiem, ponieważ u dostawcy zamówił łososia i na fakturach wyszczególniony był łosoś, zaś w poprzednich dostawach, również na etykietach produktu w języku polskim deklarowano łososia (Protokół przesłuchania strony odpowiednio z dnia 18 czerwca 2014 r).

Opisane ustalenia i czynności udokumentowane zostały w Protokole kontroli z dnia 26 czerwca 2014 r. (nr akt kontroli: KBP-ŻG.3861.101.2014). Kontrolowani przedsiębiorcy nie wnieśli uwag do protokołu.

W związku ze stwierdzonymi nieprawidłowościami, pismem z dnia 6 października 2014 r., Dolnośląski WIIH zawiadomił przedsiębiorców Ghassana Skaikar i Fadi Skaikar prowadzących działalność gospodarczą w formie spółki cywilnej pod nazwą AFAMIA Spółka Cywilna G. Skaikar, F. Skaikar z siedzibą we Wrocławiu o wszczęciu postępowania administracyjnego w przedmiocie wymierzenia, na podstawie art. 40a ust. 1 pkt 4 ustawy o jakości handlowej, kary pieniężnej z tytułu wprowadzenia do obrotu zafałszowanego artykułu rolno-spożywczego pod nazwą „zestaw filet z łososia” oraz o przysługującym stronom prawie do wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów, ponadto wezwał do przekazania informacji o wielkości osiągniętego przychodu i obrotu w roku 2013.

Strona przekazała organowi oświadczenie o wysokości przychodów netto i obrotów brutto w 2014 r. spółki cywilnej AFAMIA G. Skaikar, F. Skaikar z siedzibą we Wrocławiu oraz informację o sposobie podziału podanych kwot pomiędzy wspólników spółki.

Po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego, decyzją z dnia 29 października 2014 r. (nr akt: KBP-ŻG.8361.101.2014), Dolnośląski Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej we Wrocławiu wymierzył przedsiębiorcom Ghassanowi Skaikar i Fadi Skaikar prowadzącym działalność gospodarczą w formie spółki cywilnej pod nazwą AFAMIA Spółka Cywilna G. Skaikar, F. Skaikar z siedzibą we Wrocławiu karę pieniężną na podstawie art. 40a ust. 1 pkt 4 ustawy o jakości handlowej w wysokości 1000,00 zł (słownie: jeden tysiąc złotych), z tytułu wprowadzenia do obrotu ww. zafałszowanego w rozumieniu art. 3 pkt 10 lit. c ustawy o jakości handlowej „zestawu filet z łososia” z uwagi na użycie do produkcji fileta z mintaja zamiast fileta z łososia.

Pismem z dnia 12 listopada 2014 r. strony złożyły do Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów – zwanego dalej „Prezesem UOKiK” – odwołanie od ww. decyzji wraz z wnioskiem o jej uchylenie i umorzenie postępowania w sprawie.

W odwołaniu zostały podniesione zarzuty:

- 1) błędnego przyjęcia z etykiety producenta nazwy handlowej „mintaj” wyłącznie w oparciu o nazwę naukową w języku łacińskim (*Theragra chalcogramma*) bez odwołania się do przynależnego tej nazwie handlowej kodu FAO alfa-3 (kod ALK nie występujący na etykiecie producenta) z powołaniem się na normatywny wykaz oznaczeń handlowych gatunków ryb oraz wodnych bezkręgowców wprowadzanych do obrotu na rynek polski,

- 2) błędnego uznania, iż Ghassan Skaikar i Fadi Skaikar prowadzący działalność gospodarczą – zakład gastronomiczny w formie spółki cywilnej pod nazwą AFAMIA Spółka Cywilna G. Skaikar, F. Skaikar we Wrocławiu są podmiotami wprowadzającymi łososia morskiego na rynek polski (nazwanego na etykiecie producenta w języku niemieckim i przyjmowanego powszechnie pod nazwą „Alaska Seelachs”, a na etykiecie w języku polskim nazwanego „filety z łososia morskiego Alaska”), zakupionego u dystrybutora polskiego Rolkas Sp. z o.o. z siedzibą w Środzie Wielkopolskiej.

Pismem z dnia 12 grudnia 2014 r. Prezes UOKiK poinformował przedsiębiorców Ghassana Skaikar i Fadi Skaikar prowadzących działalność gospodarczą w formie spółki cywilnej pod nazwą AFAMIA Spółka Cywilna G. Skaikar, F. Skaikar z siedzibą we Wrocławiu, iż przed wydaniem rozstrzygnięcia kończącego postępowanie w sprawie, stronom biorącym udział w postępowaniu administracyjnym, na podstawie art. 10 Kpa przysługuje prawo do zapoznania się z aktami sprawy, a także wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań w terminie 7 dni. Strony nie skorzystały z tych uprawnień.

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów zważył, co następuje.

Ustawa o jakości handlowej w art. 4 ust. 1 stanowi, że wprowadzane do obrotu artykuły rolno-spożywcze powinny spełniać wymagania w zakresie jakości handlowej, jeżeli w przepisach o jakości handlowej zostały określone takie wymagania oraz dodatkowe wymagania dotyczące tych artykułów, jeżeli ich spełnienie zostało zadeklarowane przez producenta. Oznakowanie środków spożywczych, jak wynika z art. 3 pkt 5 ustawy o jakości handlowej, jest jednym z elementów jakości handlowej.

Artykuł rolno-spożywczy zafalszowany, jak wynika z art. 3 pkt 10 ustawy o jakości handlowej to produkt, którego skład jest niezgodny z przepisami dotyczącymi jakości handlowej poszczególnych artykułów rolno-spożywczych, albo produkt, w którym zostały wprowadzone zmiany, w tym zmiany dotyczące oznakowania, mające na celu ukrycie jego rzeczywistego składu lub innych właściwości, jeżeli niezgodności te lub zmiany w istotny sposób naruszają interesy konsumentów finalnych, w szczególności jeżeli:

- a) dokonano zabiegów, które zmieniły lub ukryły jego rzeczywisty skład lub nadały mu wygląd produktu zgodnego z przepisami dotyczącymi jakości handlowej,
- b) w oznakowaniu podano nazwę niezgodną z przepisami dotyczącymi jakości handlowej poszczególnych artykułów rolno-spożywczych albo niezgodną z prawdą,
- c) w oznakowaniu podano niezgodne z prawdą dane w zakresie składu, pochodzenia, terminu przydatności do spożycia lub daty minimalnej trwałości, zawartości netto lub klasy jakości handlowej.

Należy zauważyć, że ww. definicja artykułu rolno-spożywczego zafalszowanego obowiązuje od dnia 13 grudnia 2014 r. na mocy art. 1 pkt 3 lit. b ustawy z dnia 7 listopada 2014 r. o zmianie ustawy o jakości handlowej artykułów rolno-spożywczych oraz ustawy o

bezpieczeństwie żywności i żywienia (Dz. U. z 2014 r. poz. 1722). Poprzednie jej brzmienie, obowiązujące w dniu wydania zaskarżonej decyzji Dolnośląskiego WIIH, różniło się jedynie tym, że wskazywało na naruszenie interesów konsumentów, a obecnie doprecyzowano, że chodzi o naruszenie interesów konsumentów finalnych, tj. ostatecznych konsumentów środka spożywczego, którzy nie wykorzystują żywności w ramach działalności przedsiębiorstwa spożywczego.

Od dnia 13 grudnia 2014 r. stosuje się również wymagania w zakresie jakości handlowej wynikające z rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1169/2011 z dnia 25 października 2011 r. w sprawie przekazywania konsumentom informacji na temat żywności, zmiany rozporządzeń Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1924/2006 i (WE) nr 1925/2006 oraz uchylenia dyrektywy Komisji 87/250/EWG, dyrektywy Rady 90/496/EWG, dyrektywy Komisji 1999/10/WE, dyrektywy 2000/13/WE Parlamentu Europejskiego i Rady, dyrektywy Komisji 2002/67/WE i 2008/5/WE oraz rozporządzenia Komisji (WE) nr 608/2004 (Dz. U. UE L 304 z 22.11.2011 r., s. 18 z późn. zm.), zwanego dalej „rozporządzeniem 1169/2011”. Akt ten ma zastosowanie do wszelkich środków spożywczych przeznaczonych dla konsumenta finalnego, w tym do środków spożywczych dostarczanych przez zakłady żywienia zbiorowego i do środków spożywczych przeznaczonych do dostarczenia do zakładów żywienia zbiorowego (por. art. 1 ust. 3 tegoż rozporządzenia). Jak wskazuje art. 6 ww. rozporządzenia, każdemu środkowi spożywczemu przeznaczonemu do dostarczenia konsumentowi finalnemu lub do zakładów żywienia zbiorowego muszą towarzyszyć informacje na temat żywności zgodnie z tym rozporządzeniem. W myśl zaś art. 7 ust. 1 lit. a rozporządzenia 1169/2011, informacje na temat żywności nie mogą wprowadzać w błąd, w szczególności co do właściwości środka spożywczego, a w szczególności co do jego charakteru, tożsamości, właściwości, ilości trwałości, kraju lub miejsca pochodzenia, metod wytwarzania lub produkcji.

Ustawa o jakości handlowej stanowi w art. 40a ust. 1 pkt 4, że każdy, kto wprowadza do obrotu artykuły rolno-spożywcze zafałszowane, podlega karze pieniężnej w wysokości nie wyższej niż 10% przychodu osiągniętego w roku rozliczeniowym poprzedzającym rok nałożenia kary, nie niższej jednak niż 1 000 zł. Ustalając wysokość kary pieniężnej, zgodnie z art. 40a ust. 5 tej ustawy, wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej uwzględnia: stopień szkodliwości czynu, stopień zawinienia, zakres naruszenia, dotychczasową działalność podmiotu działającego na rynku artykułów rolno-spożywczych i wielkość jego obrotów.

W niniejszej sprawie, w toku kontroli przeprowadzonej w zakładzie gastronomicznym należącym do przedsiębiorców Ghassana Skaikar i Fadi Skaikar prowadzących działalność gospodarczą w formie spółki cywilnej pod nazwą AFAMIA Spółka Cywilna G. Skaikar, F. Skaikar z siedzibą we Wrocławiu, stwierdzono wprowadzenie do obrotu potrawy (zestawu dań) o nazwie „zestaw filet z łososia” w cenie sprzedaży 15 zł/zestaw, która w rzeczywistości nie zawierała fileta z łososia, lecz panierowany filet z mintaja. Fakt ten został dodatkowo potwierdzony przez Dolnośląskiego WIIH za pomocą zakupu kontrolnego oraz w drodze przesłuchania kierownika zakładu oraz jednego z kontrolowanych przedsiębiorców. W toku kontroli ustalono, że w ww. zakładzie gastronomicznym brak było filetów z łososia. Okoliczności te udokumentowano w Protokole kontroli z dnia 26 czerwca 2014 r. (nr akt

kontroli: KBP-ŻG.3861.101.2014), przyjętym bez uwag przez strony. W związku ze stwierdzonymi nieprawidłowościami organ pierwszej instancji wymierzył karę pieniężną ww. przedsiębiorcom Ghassanowi Skaikar i Fadi Skaikar, to jest podmiotom, które wprowadziły do obrotu ww. „zestaw filet z łososia” o cechach zafałszowanego artykułu rolno-spożywczego. Podstawą do wydania decyzji w tym przedmiocie był przepis art. 40a ust. 1 pkt 4 w związku z art. 3 pkt 10 lit. c ustawy o jakości handlowej.

W czasie postępowania administracyjnego w drugiej instancji nastąpiła zmiana definicji zafałszowanego artykułu rolno-spożywczego zawartej w art. 3 pkt 10 ustawy o jakości handlowej, polegająca na doprecyzowaniu użytego w jej treści pojęcia konsument. Prezes UOKiK stwierdził, że ww. potrawa o nazwie „zestaw filet z łososia” wprowadzona do obrotu przez przedsiębiorców Ghassana Skaikar i Fadi Skaikar prowadzących działalność gospodarczą w formie spółki cywilnej pod nazwą AFAMIA Spółka Cywilna G. Skaikar, F. Skaikar z siedzibą we Wrocławiu w dalszym ciągu spełnia definicję zafałszowanego artykułu rolno-spożywczego, a wprowadzenie takiego artykułu do obrotu nadal podlega karze określonej w art. 40a ust. 1 pkt 4 ustawy o jakości handlowej.

W szczególności, ww. „zestaw filet z łososia”, wbrew wymaganiom cytowanego wyżej art. 4 ust. 1 ustawy o jakości handlowej oraz art. 6 i art. 7 ust. 1 lit. a rozporządzenia 1169/2011, nie spełniał deklaracji przedsiębiorców w zakresie głównego składnika potrawy, ponieważ nie zawierał fileta z łososia. Zamiast tego składnika konsumentom podawano panierowany filet z mintaja, czyli wyrób pochodzący z innego gatunku ryby oraz różniący się dodatkiem panierki (według oznakowania w języku niemieckim na opakowaniu zbiorczym, ilościowa zawartość ryby w mrożonych filetach panierowanych – surowcu do produkcji zestawu – wynosiła 66%). Konsumenti finalni nabywający „zestaw filet z łososia” otrzymywali produkt o cechach zasadniczo innych od deklaracji w cenniku, zatem ich interes został naruszony w sposób istotny. Prezes UOKiK nadmienia, że posiada z urzędu wiedzę o skardze konsumenta dotyczącej ww. zakładu gastronomicznego należącego do stron w przedmiocie nieprawdziwych deklaracji w menu m.in. dotyczących łososia. Konsument informował, że „zamiast kotleta z łososia pod panierką znalazł jakąś białą dziwną rybę”, „lokal oferuje co innego w menu, a co innego podaje, kasując za to niemało”. Skarga ta dodatkowo potwierdza istotne naruszenie interesów konsumentów.

Tym samym, wymieniony zestaw dań, w którego oznakowaniu podano niezgodną z prawdą nazwę głównego składnika, był zafałszowany w rozumieniu art. 3 pkt 10 lit. c ustawy o jakości handlowej, tak jak to stwierdził organ pierwszej instancji.

Odwołując się od decyzji, strony w punkcie 1 zarzuciły organowi pierwszej instancji, iż błędnie ustalił nazwę handlową ryby będącej składnikiem zakwestionowanego „zestawu filet z łososia”, a oznaczonej na opakowaniu zbiorczym w języku niemieckim „Alaska-Seelachs/Pazifischer Polardorsch (Theragra chalcogramma)”.

Prezes UOKiK uznał, że organ pierwszej instancji prawidłowo określił polską nazwę ryby opierając się na wykazie oznaczeń handlowych przyjętych na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, prowadzonym przez Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi stosownie do art. 7 ust. 1 pkt 1 ustawy o organizacji rynku rybnego. W wykazie tym, nazwie łacińskiej

Theragra chalcogramma została przypisana nazwa mintaj i tylko tej nazwy można użyć na rynku polskim w odniesieniu do ryby (produktu rybołówstwa) *Theragra chalcogramma*, jak i przetworu wytworzonego z takiej ryby.

Znając łacińską nazwę ryby wskazaną na opakowaniu przez niemieckiego producenta, organ nie musiał – wbrew twierdzeniu odwołujących się stron – opierać swoich ustaleń dodatkowo na kodzie FAO alfa-3 ryby. Nazwa łacińska (systematyczna) była wystarczająca dla stwierdzenia, jaki gatunek ryby znajdował się w produkcji. Na rynku polskim jedyną prawidłową nazwą ryby *Theragra chalcogramma* jest mintaj.

Dodatkowo należy wyjaśnić, że przepisy prawa nie wymagają podania kodu FAO alfa-3 w oznakowaniu przetworów rybnych, takich jak panierowane filety (nie wynika to ani z przepisów ustawy o organizacji rynku rybnego, ani z nadrzędnego nad tą ustawą przepisu rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1379/2013 z dnia 11 grudnia 2013 r. w sprawie wspólnej organizacji rynków produktów rybołówstwa i akwakultury, zmieniające rozporządzenia Rady (WE) nr 1184/2006 i (WE) nr 1224/2009 oraz uchylające rozporządzenie Rady (WE) nr 104/2000 (Dz. U. L 354 z 28.12.2013, s. 1, z późn. zm.)). Organ nie miał więc podstaw by takiego kodu żądać od kontrolowanego.

Należy podkreślić, że w ww. wykazie oznaczeń handlowych przyjętych na terenie Polski nie występuje w ogóle nazwa „łosoś morski Alaski” – tj. ta, która znajdowała się na polskiej etykiecie mrożonych filetów rybnych panierowanych, dostarczonej przez strony w toku kontroli.

Z powyższych względów, załączony do odwołania wydruk z Internetu dowodzący zdaniem stron, że nazwa „łosoś morski” jest powszechnie znana i stosowana w odniesieniu do innej ryby niż mintaj – nie zasługuje na uznanie. Dopiero gdyby „łosoś morski” został uwzględniony w wykazie oznaczeń handlowych przyjętych na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, prowadzonym przez Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi, strona mogłaby się posługiwać tą nazwą.

Przedsiębiorcy Ghassan Skaikar i Fadi Skaikar prowadzący działalność gospodarczą w formie spółki cywilnej pod nazwą AFAMIA Spółka Cywilna G. Skaikar, F. Skaikar we Wrocławiu podnoszą w 2 punkcie odwołania, iż Dolnośląski WIIH błędnie uznał ich za podmioty wprowadzające do obrotu na rynek polski „filety z łososia morskiego Alaski” (półprodukt użyty do produkcji zakwestionowanego „zestawu filet z łososia”). Strony wskazują, że ww. półprodukt zakupiły u dystrybutora polskiego Rolkas Sp. z o.o. z siedzibą w Środzie Wielkopolskiej, co – jak wnioskują Prezes UOKiK – miałoby wyłączyć odpowiedzialność stron za wprowadzenie do obrotu ww. artykułu rolno-spożywczego zafałszowanego.

Należy wskazać, że każdy przedsiębiorca jest odpowiedzialny za jakość artykułów spożywczych wprowadzanych do obrotu w podległym mu przedsiębiorstwie. Wynika to wprost z cytowanego wyżej przepisu art. 4 ust. 1 ustawy o jakości handlowej oraz z regulacji art. 17 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 178/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 stycznia 2002 r. ustanawiające ogólne zasady i wymagania prawa żywnościowego, powołujące Europejski Urząd ds. Bezpieczeństwa Żywności oraz ustanawiające procedury w zakresie bezpieczeństwa żywności (Dz. U. UE L z dnia 1.02.2002, s. 1), który stanowi, że

podmioty działające na rynku spożywczym i pasz zapewniają, na wszystkich etapach produkcji, przetwarzania i dystrybucji w przedsiębiorstwach będących pod ich kontrolą, zgodność tej żywności lub pasz z wymogami prawa żywnościowego właściwymi dla ich działalności i kontrolowanie przestrzegania tych wymogów.

Zasada ta wynika również z rozporządzenia 1169/2011, zgodnie z którym podmioty działające na rynku spożywczym zapewniają przestrzeganie w przedsiębiorstwach pozostających pod ich kontrolą wymogów prawa dotyczącego informacji na temat żywności i odpowiednich przepisów krajowych mających znaczenie dla ich działalności i upewniają się, że wymogi te są spełnione (por. art. 8 ust. 5).

Ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wynika, że oryginalne opakowanie przedmiotowych mrożonych przetworów rybnych było oznakowane prawidłowo, w tym naukową nazwą ryb, a mimo to strony oznaczały je nazwami innymi niż rzeczywiste, nie próbując ich zweryfikować ani poprzez sprawdzenie tłumaczenia, ani przez porównanie nazw z wykazem, o którym mowa w art. 7 ust. 1 pkt 1 ustawy o organizacji rynku rybnego. Strony – jak same twierdzą w odwołaniu – rutynowo oparły się na oznakowaniu zawartym w fakturze oraz tym, że u dostawcy zamówiły „łososia”. Kierownik skontrolowanego zakładu gastronomicznego został poinstruowany przez jednego ze zwierzchników, że „nazwa Alaska na opakowaniu oznacza, że w środku znajduje się mrożony łosoś”. Jadłospis w zakładzie sporządzała jedna ze stron odwołujących się. Wobec powyższych ustaleń niewątpliwym jest, że strony nie dochowały należytej staranności i ostrożności przy wprowadzaniu do obrotu artykułów rolno-spożywczych, doprowadzając tym samym w konsekwencji do podmiany gatunkowej produktów, której efektem końcowym było wprowadzenie w błąd nabywców. Prezes UOKiK ponownie podkreśla, że niedopuszczalne jest stosowanie nazwy „filet z łososia” w stosunku do produktu nie będącego łososiem – praktyka ta jest sprzeczna z interesami konsumentów oraz z przepisami. Przedsiębiorca jest profesjonalistą i powinien wiedzieć, że wyrób z mintaja nie może być wyrobem z łososia. Mając na uwadze powyższe, strona ponosi pełną odpowiedzialność za powstałe nieprawidłowości.

Należy też zauważyć, że przyjęte przez ustawodawcę brzmienie art. 40a ust. 1 pkt 4 ustawy o jakości handlowej wprowadza mechanizm polegający na tym, że każdy w stosunku do kogo zostanie spełniona przesłanka wprowadzenia do obrotu artykułów rolno-spożywczych zafałszowanych, podlega karze określonej w tym przepisie. Zatem, samo stwierdzenie faktu wprowadzenia do obrotu artykułów rolno-spożywczych zafałszowanych powoduje konieczność nałożenia kary, niezależnie od tego czy stwierdzone nieprawidłowości powstały w sposób zamierzony, czy nieumyślny. Jak wynika z orzecznictwa (por. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 4 lipca 2012 r., sygn. akt II GSK 917/11), sam fakt wymierzenia kary nie jest uzależniony od stwierdzenia winy przedsiębiorcy wprowadzającego produkt do obrotu, a jego odpowiedzialność ma charakter obiektywny, przy czym przesłanką przyjęcia tej odpowiedzialności jest tylko fakt wprowadzenia do obrotu.

Odnosząc się do wysokości wymierzonej stronie kary, w opinii Prezesa UOKiK, została ona ustalona w prawidłowej wysokości oraz jest współmierna i adekwatna do stwierdzonych nieprawidłowości. Podstawą wydania decyzji było stwierdzenie wprowadzenia

do obrotu zafałszowanych artykułów rolno-spożywczych, czyli czynu za który przepis art. 40a ust. 1 pkt 4 ustawy o jakości handlowej przewiduje karę pieniężną w wysokości nie wyższej niż 10% przychodu osiągniętego w roku rozliczeniowym poprzedzającym rok nałożenia kary, nie niższą jednak niż 1 000 zł. Organ pierwszej instancji nie ustalił wysokości przychodu osiągniętego w roku rozliczeniowym poprzedzającym rok nałożenia kary, uchybienie to nie wywołuje jednak negatywnego skutku dla stron oraz nie powinno stanowić o uchyleniu zaskarżonej decyzji, ponieważ w niniejszej sprawie wymierzona została kara w wysokości 1000 zł (słownie jeden tysiąc złotych) – minimalna, jaką organ mógł wymierzyć zgodnie z art. 40a ust. 1 pkt 4 ww. ustawy. Kara wymierzona w wysokości minimalnej nie jest zależna od wysokości przychodu karanych podmiotów.

Prezes UOKiK biorąc pod uwagę zebrany w sprawie materiał dowodowy, przepisy o jakości handlowej mające zastosowanie w sprawie oraz po dokonaniu przedstawionych wyżej rozważań zgodził się z oceną przesłanek do wymierzenia kary dokonaną przez organ pierwszej instancji, wymaganą przepisem art. 40a ust. 4 ustawy o jakości handlowej.

Prezes UOKiK, stosownie do art. 5 ust. 2 ustawy o Inspekcji Handlowej, jest organem wyższego stopnia w stosunku do wojewódzkich inspektorów Inspekcji Handlowej. Wobec powyższego, w myśl art. 127 § 2 Kpa w związku z art. 1 ust. 3 ustawy o Inspekcji Handlowej, Prezes UOKiK jest organem właściwym do rozpatrzenia wniesionego odwołania.

Zgodnie z art. 138 § 1 pkt 1 Kpa, organ odwoławczy posiada kompetencje do wydania decyzji, w której utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję.

Biorąc powyższe pod uwagę Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów orzekł, jak w sentencji.

Niniejsza decyzja jest ostateczna w trybie postępowania administracyjnego.

Pouczenie

Zgodnie art. 52 § 1, art. 53 § 1 i art. 54 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2012 r. poz. 270, z późn. zm.), od niniejszej decyzji przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Skargę należy wnieść w terminie 30 dni od dnia doręczenia decyzji do ww. Sądu za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów.

Do należności pieniężnych nie uiszczonych w terminie stosuje się przepisy działu III ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2012 r. poz. 749, z późn. zm.).

Z up. PREZESA
URZĘDU OCHRONY KONKURENCJI I KONSUMENTÓW
WICEPREZES

Dorota Karczewska

Otrzymują:

1. Ghassan Skaikar
prowadzący działalność gospodarczą w formie spółki cywilnej pod nazwą
AFAMIA Spółka Cywilna. G. Skaikar, F. Skaikar z siedzibą we Wrocławiu
ul. Drobnera 6/1B
50-257 Wrocław
2. Fadi Skaikar
prowadzący działalność gospodarczą w formie spółki cywilnej pod nazwą
AFAMIA Spółka Cywilna. G. Skaikar, F. Skaikar z siedzibą we Wrocławiu
ul. Drobnera 6/1B
50-257 Wrocław
3. Dolnośląski Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej we Wrocławiu
4. a/a